

Door één meisje voor te dragen.

(De voordragster heeft voor dit monoloogje geen enkel bijzonder costuum nodig. Alles komt op het goede spel aan. Ze staat alleen op 't toneel, het profiel naar de toeschouwers gekeerd, en spreekt tegen een denkbeeldig persoon achter een denkbeeldig loket, afgewisseld door opmerkingen tot een evenzo denkbeeldige vriendin, achter wie een denkbeeldige file wacht. Het is wel noodzakelijk, deze situatie even aan het publiek uit te leggen).

Juffrouw... kan ik hier plaatsen bespreken voor de opvoering van de... oh, hoe heet 't nou... de... Wát zeg je, Nel? o ja... de Jahreszeiten? Wát zegt u? Zaal of balcon? Gunst, wat denk jij? Záál is zo vervelend zeg, als je nou nog een hoekplaats kan krijgen... Hè, wat? Een beetje achteraan? Hè néé zeg, daar zit je onder die balcon te koekeleeren, daar is óók veel aan, en wat ziè je daar nou helemaal? Wat? Kom je om te horen? Nou ja, natuurlijk, natúúrlijk — maar je wilt toch wel wat zièn ook. Zo achteraan, dan kun je niet eens onderscheiden, wat de solisten voor een japon aanhebben — en Jo Vincent zingt mee, en die had pas bij de Schepping... nee, 't was de Schepping niet, 't was de hoe-noem-ie-'t... de... Messias, geloof ik... Nee, wacht, waar in voorkomt van: Je-ru-u-sa-lem (neuriën), kom, je weet wel, dat je op de radio ook nog al eens hoort... Nou ja — ze had een bééldige japon aan, helemaal wit, zeg, je weet wel, met zo'n gedrapeerde hals... Wát zegt u?

Opschieten? Nou nog mooier, ik sta hier nèt. Ja, ik wéét 't niet. Zaal, zaal — wat hebt u nog over in de zaal? Deze? Ja maar, dat zijn er geen twee naast elkaar, en mijn vriendin wou natuurlijk graag naast me zitten. Hier? Ja maar, dat is nou weer zo'n ellendige hoekplaats! Wát? Wou ik eerst zèlf een hoekplaats? Ja maar, toch niet bij een deur zeker. En dit is nog wel bij de tuindeuren.. En ik bedank er voor om de hele avond op de tocht te zitten, met zo'n dunne jurk aan.. Ja natuurlijk, dan maar balcon, in vredesnaam dan maar balcon. Eigenlijk zit ik helemaal niet graag balcon; al die rook en zo komt naar boven, vin jij ook niet? En wat ziè je nou, als je boven zit? Alleen 't tonéél. Je wilt toch wel es mensen zien óók... Wát zegt u? Dat er nog meer mensen zijn... Ja, dat wéét ik ook wel, juffrouw. Hèbt u dan balcon? Twééde? Ja, ik zal daar tweede gaan zitten — kun je net zo goed op 't dak... Frontbalcon, eerste rij frontbalcon. Wát? Helemaal besproken? Maar dat is een schandáál, dat begrijp ik niet. Ik sta hier notabene als eerste, en de helft van de plaatsen zijn al besproken... Ja, dan in vredesnaam maar tweede rij, hoewel... Wát, deze twee? Maar dat is net achter een piláár. Ik dank je feestelijk om de hele avond achter een pilaar te zitten. Zal ik met dure kaarten nog niet eens een fatsoenlijk uitzicht... Néé, Nel, geen kwestie van, jij gaat óók niet achter dat ding zitten. Stel je voor, als je behoorlijk betaalt, moet je ook een fatsoenlijke plaats hebben. Achter een piláár!... Wel ja zeker. Laten ze daar de mensen met vrijkaartjes plakken. 't Zou me zeker weer net gaan als

verleden jaar bij die gymnastiekuitvoering, weet je nog? Dat gekke dikke mens, dat 'r hoed niet wou afzetten? Gewoon ongelooflijk, zo brutaal als sommige mensen zijn. Verbeelden zich, dat zij maar alleen op de wereld zijn. Of ze een ander mens hinderen... Ja, gunst juffrouw, ik heb óók haast.. Maar ik kan niet helpen, dat u alleen maar van die onmogelijke plaatsen voor ons hebt. Als je nu niet eens even op je gemak mag kiezen.. Laat me eens kijken — die derde rij dan, hier... daar heeft u toch twee plaatsen naast elkaar open? Geeft u me die dan maar, als 't niet anders kan, hoewel... derde rij.. Enfin. Ja, deze twee, hier... 23 en 25... Hè, wat staan die mensen onbeschoft te dringen. Wát blijft u? De kárten? Maar die heb ik niet bij me, moest ik die óók...? O, wat idióót... U kunt toch die hokjes wel doorstrepen zónder kaarten? Nee, ik heb ze nog helemáál niet, ik wou ze Woensdagavond aan de záál... Wát? Dónderdagavond? Woensdagavond! Dónderdagavond? Maar

dat kán niet, ik weet zéker... Hè? Maar.. Nel, da's nou óók wat, nou is 't nota bene op Woensdagavond? Heb je nou ooit zoiets onzinnigs gehoord? Wie geeft er nou een uitvoering op Woensdagavond! Wát, Nel? niets schelen? Ja, natuurlijk kan 't me wèl schelen — ik kán Woensdagavond niet. Onmogelijk... Dan heb ik bij de kapper besproken, expres natuurlijk, omdat ik dacht, dat 't Dónderdagavond... O, heb je nou toch ooit!.. Hadt u me dat dan eerder gezegd, juffrouw! Dan had ik toch al die moeite niet voor niets... Néé Nel, ik kán dat niet afzeggen, denk je dat ik met zo'n afschuwelijk hoofd bij de Jahreszeiten zal gaan zitten... Ik ga net zo lief hieemaal niet.. Nee juffrouw, het spijt me, maar dan zie ik er maar helemáál van af... Wát zegt u? Wel heb ik ooit! Nel, ga mee, de onbeschoftheid van sommige mensen... Nee, daar stá je eenvoudig voor... Kóm.... (Doek).

RIE VAN ROSSUM.

boekenmolen

„Herinneringen van een dommen jongen“, zo heet het nieuwste boek van Van Schendel. Het bevat grote-mensen-sprookjes, soms teer, soms ironisch-moraliserend, in kleurige taal. Zeer geschikt om voorgelezen te worden.

„Wat blijft“, door H. de Bruin, uitg. Daamen, is de roman van een gezin, ouders, zoon en dochter. Het is een hecht en stoer gezin, zo een uit de goede, oude tijd. Het leven verloopt gelijkmatig, ziekte, vriendschap, verliefdheid, verandering van betrekking, maar op de achtergrond is altijd weer het gezin, dat wat blijft, vooral de sterke band tussen den zoon en zijn ouders. Het heeft een eigenaardige bekoring hiervan te lezen.

Voor wie eens een uitgebreid modern kookboek mocht zoeken, noemen wij „Het Nieuwe Haagsche Kookboek“, door de dames Stoll en de Groot, uitg. Van Cleef, Den Haag. Dit boek bevat niet minder dan 1000 recepten, prettige, doelmatige ideeën voor iedere gelegenheid, benevens in ieder hoofdstuk een inleiding over receptenleer.

Moelijk vaak om een geschikt boek te vinden voor onze zusjes van 12—15 jaar. Maar hier is „Herrie-Let“, door Nel van der Vliet, uitg. Callenbach, Nijkerk. Wat zullen ze meeleven met die dwaze, gevoelige en toch flinke Let, met haar drie vriendinnen! Prachtig-juist wordt dit klaverblad van vier (zoals Jan Lutz ze zo fijn-geestig op de omslag samenvatte) geschetst, met hun onderling weer zo verschillende karakters. Raak weergegeven en fijn behandeld is de positie van het meisje uit het werkmansgezin in de H.B.S.-klas. We zijn erg blij met dit meisjesboek, omdat het niet blijft staan bij pretjes en dwaasheid, maar daarnaast op bijna iedere bladzij in het echte, ernstige leven grijpt. LENIE S.

